

Досить самобутньо розвиваються електронні ЗМІ в Африці. Швидкими темпами йде розвиток інтернет-технологій, у тому числі й електронних версій видань. Число електронних газет зростає, причому електронні видання значно випереджають за темпами зростання традиційні.

Отже, можемо зробити висновок, що на сьогоднішній день електронні засоби масової інформації є невід'ємною частиною сучасної масової комунікації як в Україні, так і в зарубіжних країнах. Уся сукупність електронних ЗМІ може бути класифікована залежно від різних критеріїв, що дає можливість стверджувати про існування як «традиційних», так і «нетрадиційних» ЗМІ. Проте й одні, й інші є досить важливими і мають в суспільстві надзвичайної значущості.

Одержано 17.04.2018

УДК 341.456

Валерія Вікторівна КРАСНОВА,

курсант групи Ф3-103 ХНУВС

Науковий керівник: старший викладач кафедри конституційного і міжнародного права факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук Устименко О. С.

ІНТЕРПОЛ ЯК МІЖНАРОДНА ПРАВООХОРОННА ОРГАНІЗАЦІЯ

Сучасний період характеризується зростанням транснаціональної злочинності, яка зазіхає на інтереси кількох держав та становить небезпеку для міжнародної спільноти. Таким чином, виникає необхідність плідного співробітництва держав, прийняття спільних заходів для профілактики та боротьби зі злочинністю, які засновані на міждержавній взаємодії. Міжнародне співробітництво у цій сфері являє собою скоординовану діяльність держав, спрямованих на попередження, припинення, розкриття злочинів, розшук злочинців, притягнення осіб, винних у скоєнні злочинів, до відповідальності, обмін інформацією та досвідом. Важливу роль у цьому процесі відіграють і міжнародні організації. Однією з таких організацій є Міжнародна організація кримінальної поліції (Інтерпол), яка формує інститут міжнародного співробітництва у правоохоронній сфері.

Історія становлення Інтерполу є достатньо складною. Одним з основних етапів його еволюції було створення у 1923 році у Відні Міжнародної комісії кримінальної поліції з метою координації зусиль окремих країн у боротьбі з загальнокримінальною злочинністю. Формально Комісія продовжувала свою діяльність і в роки Другої світової війни, але у 1945 р. більшість країн припинили свою участь, і фактично Інтерпол перестав існувати як міжнародна організація.

Відтворення цієї міжнародної установи відбулося у 1946 році. У 1956 році був прийнятий Статут, який затвердив нову назву організації – Міжнародна організація кримінальної поліції – Інтерпол. З 1989 року штаб-квартира Інтерполу знаходиться у місті Ліон.

На сьогоднішній день Інтерпол є другою у світі міжнародною міжурядовою організацією після Організації Об'єднаних Націй. До її складу входять 192 країни світу.

Органами Інтерполу є Генеральна Асамблея, Виконавчий комітет, Генеральний секретаріат, Радники, Національні центральні бюро.

Цілями Інтерполу відповідно до Статуту є забезпечення широкої взаємодії всіх національних органів кримінальної поліції, розвиток закладів з попередження злочинності та боротьби з нею. Крім того, Інтерполу категорично заборонено відповідно до ст. 3 Статуту здійснювати будь-яке втручання чи діяльність політичного, військового, релігійного чи расового характеру.

Таким чином, основна роль Інтерполу полягає в забезпеченні та розвитку міжнародного поліцейського співробітництва, а діяльність спрямована на захист і дотримання прав людини, створення служб, які сприяли попередженню та припиненню злочинів.

Україна є членом Інтерполу. Так, взаємодія правоохоронних органів України з компетентними органами зарубіжних держав щодо вирішення питань боротьби зі злочинністю, що має транснаціональний характер або виходить за межі країни, здійснюється через Департамент міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції, який є добре організованим, сучасно оснащеним підрозділом, спроможним надавати ефективну допомогу правоохоронним органам держав у проведенні за кордоном оперативно-розшукових та інших заходів у справах про транснаціональні злочини загальнокримінальної та економічної спрямованості.

На підставі вищевикладеного, можна зробити висновок, що Інтерпол є глобальною міжнародною організацією, діяльність якої спрямована на боротьбу з транснаціональною злочинністю шляхом взаємодії держав-членів з метою обміну та аналізу оперативною інформацією, участі у спільних заходах з розслідування щодо широкого кола міжнародних злочинів, розшуку злочинців, та осіб зниклих безвісті тощо.

Одержано 17.04.2018

УДК 341.4

Вікторія Анатоліївна ЛИСАК,

курсант групи Ф2-203 ХНУВС

Науковий керівник: викладач кафедри конституційного і міжнародного права факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук Філіпська Н. О.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ ЛЮДСТВА

Міжнародне співтовариство однозначно висловило своє ставлення до таких жахливих діянь, як геноцид, екоцид, агресивна війна, застосування зброї масового знищення тощо, визнавши їх найтяжчими злочинами проти людства.

Склади цих злочинів увійшли до кримінальних законодавств більшості країн світу, що вперше відокремило в самостійний розділ злочини проти безпеки людства та міжнародного правопорядку. Однак, незважаючи на всі заходи, що вживаються, в окремих проявах ці злочини мають місце і до тепер. Отже, саме існування такого виду злочинів потребує більш детального їх вивчення.

У міжнародному праві зазначені злочини визнано такими, що підривають основи міжнародних відносин і становлять загрозу для всього людства в цілому, тобто є найбільш небезпечними в світі. Можна погодитися із визначенням злочинів проти миру та безпеки людства, яке міститься у пояснювальній записці до Римського статуту Міжнародного кримінального суду: це є «найбільш ненависними злочинами, бо являють собою серйозний руйнівний вплив на людську гідність, принижують та спричиняють деградацію особистості». Суд володіє юрисдикцією щодо таких злочинів, як геноцид; злочини проти людства; військові злочини; злочини агресії.

Характерною рисою для злочинів проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку можна назвати їх міжнародний характер. Очевидним є те, що проти злочинів міжнародного характеру жодна держава світу не може вести самостійно боротьбу. Багато держав намагається вирішити цю проблему шляхом укладення відповідних міжнародно-правових договорів. Важливою особливістю таких злочинів є те, що вони не мають строку давності, тобто покарання особи (осіб) за вчинені злочини проти миру та безпеки людства можуть відбутися через будь-який термін після їх вчинення.

На наш погляд, М. Ш. Бассіоні дуже чітко визначає термін «злочини проти людства», який, за його словами, об'єднує всі звірства, вчинені у значних масштабах. Злочини проти людства певним чином «зміщуються» зі злочинами проти миру і військовими злочинами. Але злочини проти людності юридично відрізняються від військових злочинів саме тим, що вони застосовуються не тільки в контексті «війни», бо «час війни і миру для вчинення цих злочинів не має значення».

Слід зазначити, що злочини проти людства можуть бути вчинені як під час збройного конфлікту, так і у мирний час. Важливе значення для кваліфікації злочинів проти миру та безпеки людства має те, скоєні вони у мирний час чи в період воєнного конфлікту. Насамперед це характерно для кваліфікації військових злочинів, прикладами чого є рішення Токійського і Нюрнберзького трибуналів. Але в міжнародних актах підкреслюється, що юридична кваліфікація актів геноциду як злочину проти миру і безпеки людства (людності) не залежить від того, у мирний чи воєнний час він мав місце. Таким же чином із позицій міжнародного права кваліфікується й екоцид, який може розглядатися як воєнний злочин, якщо він застосовується як засіб ведення війни (ст. 8 Римського Статуту), так і у мирний час, коли цей злочин ставить під загрозу фізичне існування окремих країн, територій, невизначене коло осіб.

Багаторічні зусилля світового співтовариства призвели до того, що цей вид злочинів визнали найбільш небезпечним для всього людства. Як зазначає низка вчених, складність даного питання полягає і в тому, що на міжнародному рівні не існує чітких критеріїв змісту міжнародних злочинів і злочинів міжнародного характеру. Ці злочини мають багато різних назв, вони можуть бути і «конвенційними злочинами», «кримінальними злочинами міжнародного характеру», «злочинами, що порушують міжнародний правопорядок» тощо.

Організація Об'єднаних Націй багато років поспіль докладає зусиль щодо недопущення вчинення злочинів проти людства. Так, на шостій сесії Комісії ООН з попередження злочинності і кримінального судочинства, яка відбулася 28 квітня 1997 року, було прийнято спеціальну резолюцію «Міжнародне співробітництво з питань кримінального права». Зокрема, там пропонувалося державам-учасницям прийняти низку необхідних заходів з метою вдосконалення участі держав у системі міжнародної співпраці. Мається на увазі застосування принципу «або видай або суди» (*aut dedere aut judicare*), який забезпечує у непрямій формі правозастосовну функцію на міждержавному рівні.

Першоджерелами щодо характеристики таких злочинів у міжнародному праві стали статuti військових трибуналів таких, як: Нюрнберзький (1945 року), Токійський (1946 року), статuti міжнародних кримінальних трибуналів по Югославії (1993 року), Руанді (1994 року) та Римський Статут Міжнародного кримінального суду (1998 року). Статутна діяльність та рішення цих трибуналів мають надзвичайне значення для міжнародного права. Відповідальність за ці злочини була визначена статутами Нюрнберзького і Токійського трибуналів і знайшла своє пряме втілення в їх вироках. Початок діяльності цих трибуналів можна назвати початком процесу визначення системи злочинів проти миру і безпеки людства як у міжнародному праві, так і національних кримінальних законах.

Підводячи підсумок, можна сказати, що злочини проти людства несуть загрозу не лише конкретній особі, а людській спільноті, доки, бо порушують правила людського співіснування. На нашу думку, дуже вірно, що даний вид злочинів засуджується не окремими країнами а всією світовою спільнотою.

Одержано 17.04.2018

УДК 342.728

Вікторія Юрійвна ЦЕБИНОГА,

курсант групи Ф1-302 ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри конституційного і міжнародного права факультету № 4 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Радченко О. І.

ГРОМАДСЬКА ДУМКА ЯК ІНСТРУМЕНТ СУСПІЛЬНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДЕРЖАВНОЮ ВЛАДОЮ

На теперішній час, коли Україна знаходиться у складному соціально-економічному та геополітичному становищі, і, водночас, на етапі впровадження різних реформ, починаючи з політичної й закінчуючи реформою правоохоронної системи, важливим постає питання про співпрацю державної влади із громадянським суспільством, громадськими об'єднаннями. Саме цей інститут є одним із головних у механізмі побудови демократичної правової держави та своєрідним засобом контролю за прийняттям державних рішень.